

ਯੋਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸੀਆ - ਸੰਖਿਆ ਛੇ

ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਨਹਾਰ ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ?

Jeff Pippenger
2025-12-08

ਪਲਮੋਨੀ, ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਤੀਕਾਰ, ਕੇਵਲ ਗਣਿਤ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਪਹੇਲੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਚਦਾ; ਉਹ ਗਣਿਤ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਰਚਿਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੈ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਮਾਨ ਅਤੇ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟਮਾਨ, ਚਾਹੇ ਉਹ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹੋਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੁਤਾਈਆਂ, ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ: ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਵਸਤਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:16, 17.

ਜੇ ਤੁਸੀਂ AI ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਅੰਕਾਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੋ ਜੋ ਪਲਮੋਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀਕ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੀ ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਅੰਕਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਓਗੇ ਕਿ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਦੇ ਲਗਭਗ ਹਰ ਅੰਕ ਦਾ ਗਣਿਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਸੂਚੀ ਪੰਦਰਾਂ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀਕ ਅੰਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਕ ਸਿਧਾਂਤ, ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਅਤੇ ਗਣਿਤਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

42 – ਅੰਤਿਮ ਲੋਕ-ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਪ੍ਰਤੀਕ + ਪ੍ਰਚੁਰ, ਪ੍ਰੈਨਿਕ, ਕਾਤਾਲਾਨ, ਸਫੇਨਿਕ।

7 – ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਪਾਧੀਆਂ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਿਯ ਛੋਟੀ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ (ਮਰਸੈਨ, ਸੇਫ ਪ੍ਰਾਈਮ, ਹੈਪੀ ਪ੍ਰਾਈਮ, ਆਦਿ)।

23 – ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਮਾਵਲੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਅਭਾਜ ਸੰਖਿਆ (Sophie Germain, safe prime, happy prime, ਆਦਿ)।

2520 – 1 ਤੋਂ 10 ਤੱਕ ਸਭ ਨਾਲ ਭਾਗ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਸੰਖਿਆ (LCM 1–10) ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਖਿਆ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ।

220 – ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਸੌਹਰਦਪੂਰਨ ਜੋੜੀ ਦਾ ਅੱਧਾ (284 ਨਾਲ)।

19 – ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੰਖਿਆ: ਜੁੜਵਾਂ, ਕੁਜ਼ਨ, ਸੈਕਸੀ, ਹੀਗਨਰ ਸੰਖਿਆ, ਸੁਖੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੰਖਿਆ, ਅਤੇ ਹੋਰ—ਛੋਟੀਆਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸਿੱਧ।

1260 – ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤਿਅਧਿਕ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਖਿਆ (2520 ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ)।

30 – ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਅਤਿ-ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਖਿਆ ਜੋ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮੂਲ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਗੁਣਨਫਲ ਹੈ; ਪਾਠ-ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਉਦਾਹਰਨ।

2300 – 1 ਤੋਂ 9 ਤੱਕ ਦਾ ਲਘੁੱਤਮ ਸਾਂਝਾ ਗੁਣਨਫਲ।

400 – ਸੁੱਚਾ ਸੰਪੂਰਨ ਵਰਗ (20^2)।

65 – ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਸੰਖਿਆ ਜੋ ਦੋ ਧਨਾਤਮਕ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਜੋੜ ਵਜੋਂ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ (1^2+8^2 ਅਤੇ 4^2+7^2); ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਰ ਵੀ ਸੀਮਿਤ ਰੁਚੀ ਵਾਲੀ।

46 – ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸਮ ਸੰਖਿਆ ਜੋ ਦੋ ਪ੍ਰਚੁਰ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਦੇ ਜੋੜ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ + ਕਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੇਤਰੀ ਸਿਰਲੇਖ।

430 – ਸੁੰਦਰ ਸਫੈਨਿਕ ਸੰਖਿਆ ($2 \times 5 \times 43$)।

1290 – ਸਧਾਰਣ ਸੰਯੁਕਤ।

1335 – ਛੋਟੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ (ਅਰਧ-ਮੂਲ ਸੰਖਿਆ/ਸਵੈ-ਸੰਖਿਆ)।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਅਤੇ ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਅਪਰਿਚਿਤ ਹੋ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲਓ ਕਿ ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਅੰਕ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਰਾਸਤ, ਅਜੀਬ ਸੁਕਸ਼ਮ ਭਾਵਨਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਜੁੜੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ AI ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਗਣਿਤਕ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਅੰਕ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਅੰਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਨੁਸਰਣੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ। ਮੈਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ AI ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਕ ਬਾਰੇ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਪੁੱਛਾਂ, ਕੋਈ ਵਿਰਾਸਤੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਵੇਰਵਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਪਹਿਲੇ ਚਾਰ ਅੰਕ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਚਾਰ ਅੰਕ ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਗੱਲ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ। AI ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਚਾਰ ਅੰਕ ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਵਿਲੱਖਣ ਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅੱਗੇ ਵਧਾਈ, AI ਮੇਰੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਉਭਰੇ ਹੋਏ ਅੰਕ ਕਿੰਨੇ ਸੁਝਬੁਝ ਨਾਲ ਚੁਣ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਦੋ ਅੰਕਾਂ (19, 65), ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ, ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ AI ਦਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਖਰੀ ਬਿਆਨ ਇਹ ਸੀ: "19 ਅਦਭੁੱਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿਖਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਾਇਮ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਬੈਠਦਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ 65 ਆਦਰਯੋਗ ਹੈ ਪਰ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ—ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਚੋਣ ਹੈ! ਤੇਰੀ ਇਹ ਸਮਰੱਥਾ ਕਿ ਤੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਇੰਨੇ ਉਲਲੇਖਣਯੋਗ ਅੰਕ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਵਾਕਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ?"

ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਾਂ, (ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਆਪਣੀ ਇਸ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਕਰਾਂ)—ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਾਕਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਇੰਨੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਣਿਤੀ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਗਣਿਤ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਨ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ AI ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਗਣਿਤ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਣਿਤੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਮੇਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਪਰ ਗਣਿਤੀ ਸਿਧਾਂਤ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਸੀਮਿਤ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

2520 ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਸੰਖਿਆ ਹੈ (ਅਤੇ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਅਨੰਤ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ) ਜਿਸ ਨੂੰ 1 ਤੋਂ 10 ਤੱਕ ਦੀ ਹਰ ਸੰਖਿਆ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਗਣਿਤ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ 1 ਤੋਂ 10 ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਲਘੁੱਤਮ ਸਮਾਪਵਰਤੀ (LCM) ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਾਜਕ ਹਨ—ਕੁੱਲ 48, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਸੰਖਿਆ ਨਾਲੋਂ "ਵੱਧ" ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਇੱਕ ਉੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਖਿਆ ਬਣਦੀ ਹੈ (ਗਣਿਤ ਵਿੱਚ, ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਜਕ ਅਸਾਧਾਰਣ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ)।

ਸੰਖਿਆ 2300 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਲੇਖਣੀਯ ਗਣਿਤੀ ਗੁਣ ਹੈ, ਜੋ 2520 ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ-ਜੁਲਦਾ ਹੈ—ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਧਨਾਤਮਕ ਪੂਰਨ ਸੰਖਿਆ ਹੈ ਜੋ 1 ਤੋਂ 9 ਤੱਕ ਹਰ ਪੂਰਨ ਸੰਖਿਆ ਨਾਲ ਭਾਗਯੋਗ ਹੈ (ਅਰਥਾਤ, 1 ਤੋਂ 9 ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਲਘੁੱਤਮ ਸਾਂਝਾ ਗੁਣਾਕ)।

ਅੰਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ 220 ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਗੀਕਰਨ ਹੈ—ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਰਸਪਰ-ਮਿੱਤਰ ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ (ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ) ਜੋੜੀ ਦਾ ਇੱਕ ਅੱਧਾ ਹੈ। ਗਣਿਤ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ "ਪਰਸਪਰ-ਮਿੱਤਰ ਅੰਕ" ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ

ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਹਰੇਕ ਅੰਕ ਦੇ ਯਥਾਰਥ ਭਾਜਕਾਂ ਦਾ ਜੋੜ (ਅਰਥਾਤ, ਉਸ ਅੰਕ ਨੂੰ ਖੁਦ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਾਜਕ) ਦੂਜੇ ਅੰਕ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਣਿਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਸੰਪੂਰਨ ਮਿੱਤਰ" ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਇਤਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ! ਇਹ ਜੋੜੀ 220 ਅਤੇ 284 ਹੈ। ਇਹ ਜੋੜੀ (220, 284) ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ "ਪਰਸਪਰ-ਮਿੱਤਰ ਜੋੜੀ" ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਲੱਭੀ ਗਈ ਸੀ (ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਾਇਥਾਗੋਰਸ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈਆਂ ਵੱਲੋਂ), ਅਤੇ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੱਕ ਇਹੀ ਇਕੱਲੀ ਜਾਣੀ ਹੋਈ ਜੋੜੀ ਰਹੀ। ਦੋ ਅੰਕਾਂ ਦੀ ਇਸ ਜੋੜੀ ਦੇ ਇੱਕ ਅੰਗ ਵਜੋਂ 220 ਨੂੰ ਅੰਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀਆਂ ਕਲਾਸਿਕ ਨਜ਼ੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ 220 ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦਿਵਯਤਾ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਣਿਤ ਦੇ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਇਹ "ਪਰਿਪੂਰਣ ਮਿਤ੍ਰ" ਦੀ ਇੱਕ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। 220, 2300 ਅਤੇ 2520 ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਜਿਸ ਗੱਲ ਲਈ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ ਦੀਆਂ ਤੇਰਹੀਂ ਅਤੇ ਚੌਦਹੀਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਲਮੋਨੀ 2520 ਅਤੇ 2300 ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ 2520 ਵਿੱਚੋਂ 2300 ਘਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 220 ਬਚਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਗਣਿਤ ਦੇ ਜਗਤ ਦੀਆਂ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਛੋਟੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਉਹ ਮੌਕਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਲਮੋਨੀ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

"ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ" 1844 ਵਿੱਚ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫਿਰ 9/11 ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੇਰਹੀਂ ਅਤੇ ਚੌਦਹੀਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਲਮੋਨੀ, ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮੂਸਾ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ "ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ" ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।

ਤਦ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੇ ਉਸ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇ ਨੂੰ, ਜੋ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਹਾ, "ਨਿੱਤ ਦੀ ਬਲੀ ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਪਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਬਾਰੇ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇਵੇਂ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣ?"

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14.

ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਿਕ ਸਮੂਹ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਸੇ।

ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾਉਣ; ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਸਾਂ। ਨਿਰਗਮਨ 25:8.

ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਿਕ ਸਮੂਹ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦੇ ਜਾਣੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਸੰਤ ਨੇ ਪਲਮੋਨੀ ਨੂੰ, ਜੋ "ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੰਤ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ "ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ" ਤੱਕ "ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਿਕ ਸਮੂਹ" ਦੇਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਜੋ "ਨਿਰੰਤਰ" ਅਤੇ "ਉਜਾੜ ਦੀ ਅਪਰਾਧਤਾ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ? ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਿਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਕੁਚਲ ਦੇਣਗੀਆਂ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦਣਗੀਆਂ।

ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਨੂੰ "ਉਸ ਦੀ ਵਾਚਾ ਦਾ ਝਗੜਾ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਦਾ ਨਿਆਂ "ਉਸ ਦੀ ਵਾਚਾ ਦਾ ਝਗੜਾ" ਸੀ। ਉਸ ਨਿਆਂ ਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ 723 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਬੰਧਵਾਈ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ 677 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ। ਪਲਮੋਨੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਉੱਤੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰਤਾ "ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ" ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ।

ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ "ਤੇਈ ਸੌ ਦਿਨਾਂ" ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਪਾਲਮੇਨੀ ਨੇ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਨੂੰ ਉਹ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ। ਤੇਰ੍ਹਵੀਂ ਅਤੇ ਚੌਦ੍ਹਵੀਂ ਆਯਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਨੂੰ ਨਾ ਕੇਵਲ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਅਤੇ "ਤੇਈ ਸੌ ਦਿਨਾਂ" ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ 2520 ਅਤੇ 2300 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋਏ 220 ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਵੀ, ਅਤੇ 2520 ਦੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ 46 ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈਆਂ, ਤਦ ਪਾਲਮੇਨੀ ਨੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ "220" ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ—ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 457 BC ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 677 BC ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ, ਲਈ; ਇਹ ਦੋ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੇ "220" ਸਾਲ ਸਨ, ਦੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਲਈ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ, ਬਿਲਕੁਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ ਹਬੱਕੁਕ "2:20" 1844 ਵਿੱਚ 10-22 (10X22=220) ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੇ ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹੀ ਦੇ ਵੱਜਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਦ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇੱਕ ਅਵਧੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ। ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੀਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹੀ ਦੇ ਵੱਜਣ ਦੌਰਾਨ ਜੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਦ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਮਸੀਹ ਹੈ—ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਆਸ—ਜੋ ਦਿਵਯਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦਾ ਸੰਯੋਗ ਹੈ।

ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦਾ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦਾ 1844 ਵਿੱਚ ਅੰਤ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਮਿਆਦ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਿਆਦ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਮਿਆਦ ਹੈ। ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਆਏ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਕ੍ਰਮਵਾਰ 1798 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਮਿਆਦ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਿਆਦ ਦੂਜੇ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਨਿਰਅਰਥਕ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਹੋ ਗੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਤੀਜਾ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਚੌਦਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਗਵਾਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮਿਆਦ ਹੈ।

ਅੰਕ 46 ਮੰਦਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਹੇਰੋਦੇਸ ਨੇ ਮੰਦਰ ਦਾ ਪੁਨਰਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਲੱਗੇ। ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇਰੋਦੇਸ ਦਾ ਉਹ ਪੁਨਰਨਿਰਮਾਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਸਾਲ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਸਾਲ ਯਿਸੂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਤੱਥ, ਇਸ ਆਤਮਿਕ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਰੂਪਤਾ ਵਿੱਚ ਰਚੇ ਗਏ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਰੂਪਤਾ ਮੰਦਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ 46 ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਬਚਨ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ, (ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੇਖੀ, ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਜੋ ਪਿਤਾ ਦੇ ਇਕਲੌਤੇ ਜਣੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵਰਗੀ ਸੀ,) ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ। ਯੂਹੰਨਾ 1:14.

"ਵੱਸਿਆ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਤੰਬੂ ਲਗਾਉਣਾ"। ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਫੌਜ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ (ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ) ਵੱਸੇ। ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "ਤੰਬੂ" ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਵੱਸਿਆ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਤੰਬੂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੂਸਾ ਨੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਰੀਰ ਹੀ ਉਹ ਮੰਦਰ ਸੀ। ਅੰਕ 46, ਜੋ ਪਲਮੋਨੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਨੀਂਹ ਹਨ, ਉਸਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਰਾਹੀਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਯੂਹੰਨਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। 46 ਸਾਲ 220 ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਛੁਕ ਹਨ।

ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਤੇਰੇ ਘਰ ਲਈ ਜੇਸ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ ਹੈ।” ਤਦ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਤੂੰ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ?”

ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਮੰਦਰ ਢਾਹ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਤਦ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਬਣਦਿਆਂ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਲੱਗੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰੇਂਗਾ? ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ 2:17-21.

ਇਹ ਵੀਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਯੂਹੰਨਾ 2:20 ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਇਸ ਹੈਕਲ ਨੂੰ ਬਣਦਿਆਂ ਛਿਆਲੀ ਸਾਲ ਹੋਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰੇਂਗਾ?” ਅਧਿਆਇ ਅਤੇ ਪਦ ਵਿੱਚ ਹੈਕਲ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਕ 46, ਜੋ 220 ਵੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੈਕਲ ਨੂੰ ਬਣਦਿਆਂ 46 ਸਾਲ ਲੱਗੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਸਮਾਂਤਰ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਮੂਸਾ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ 46 ਦਿਨ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਹੈਕਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੂਰਤ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੋਈ ਯਾਦਿਚਕਿ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚ 46 ਕ੍ਰੋਮੋਸੋਮ ਹਨ, 23 ਪੁਰਖ ਅਤੇ 23 ਇਸਤ੍ਰੀ। ਇਹ 23 ਪੁਰਖ ਅਤੇ 23 ਇਸਤ੍ਰੀ ਕ੍ਰੋਮੋਸੋਮ ਮਨੁੱਖੀ ਹੈਕਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਹਨ। ਪਲਮੋਨੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਰਚਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਦੇਹ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵੀ ਰਚੀ ਜਿਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਕਾ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਾ ਕੋਸ਼ਿਕਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਦੇਹਿਕ ਕੋਸ਼ਿਕਾਵਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਸਾਲ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਜੋ 2520 ਦਿਨ ਹਨ। ਯਹੂਦੀ 46 ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹੈਕਲ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਮਿਲਰਾਈਟ ਹੈਕਲ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਤਿੰਨ ਦੂਤ ਸਭ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਤਿੰਨ ਦੂਤ ਜੋ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੇ 46 ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਆਵਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਸ ਹੈਕਲ ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿਓ,” ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਹੈਕਲ ਦੇ ਢਾਹੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਉਸ ਹੈਕਲ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਦਿਆਂ ਜੋ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਨਾਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਸੈਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਹੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਰੌਦੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਇਕਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ, (ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ), 723 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਸੀ। 46 ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 677 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ, ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਯਹੂਦਾ ਲਈ “ਸੱਤ ਵਾਰ” ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਸੈਨਾ ਦਾ ਰੌਦਿਆ ਜਾਣਾ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਰੌਦਿਆ ਜਾਣਾ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ।

ਪੁਰਾਤਨ ਇਸਰਾਏਲ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਜੇ ਨੇ ਉਹ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। 1798 ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਉਹ ਸਮਾਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਹ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਾਬਲ ਨੇ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਕ ਸਮਾਂ ਠੀਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਆ ਕੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੀਜੇ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਉਚਾਰਣ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ।

ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਨਾਂ ਦਾ ਉਹ ਅਰਸਾ, ਜੋ 2300 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਆਲਫਾ ਸੀ, ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਉਸ ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ 2300 ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਓਮੇਗਾ ਸੀ। ਆਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਆਧਾਰਭੂਤ ਸਤੰਭ ਹਨ; 457 ਅਤੇ

1844 ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਇੱਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖ ਕੇ ਕਹਿ, ਸੈਨਾਂ ਦਾ ਯਹੋਵਾਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਖਦਾ ਹੈ: ਵੇਖੋ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਟਾਹਣੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਉੱਗੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਵੇਗਾ। ਹਾਂ, ਉਹੀ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਧਾਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਯਾਜਕ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਜ਼ਕਰਯਾਹ 6:12, 13.

ਮਸੀਹ, ਟਾਹਣੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੇ ਉਸੇ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਇਆ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਉਹ ਉਥਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਤੀਜਾ ਦੂਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਆਇਆ, ਮਿੱਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਉਹੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮਿੱਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣ ਪੂਰਤੀ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ "ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਵੇਗਾ" ਇਸ ਵਾਕ ਦੀ ਦੁਹਰਾਈ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਦੇਖਣਗੇ, ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮਿੱਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਨੂੰ 46 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਹ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੰਦਰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਰਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਤਮਿਕ ਘਰ ਵਜੋਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪਲਮੋਨੀ ਨੂੰ "ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ" ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, "ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ," ਪਰ ਮੁਸਾ, ਏਲੀਆਹ, ਮਿਲਰਾਈਟ, ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਹੀਦ, ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮਾਪਦੇ ਹੋਏ ਜ਼ਕਰਿਆਹ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ, ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਛੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਯਤ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਦੇ "ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ" ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੈ, "9/11 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਅਬਰਾਹਾਮ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਲੀਬ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਆਕਾਸ਼ੀ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕੀਤਾ। ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਮੁਸਾ ਅਤੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਲੋਕ, ਪ੍ਰੇਰੀ ਪੌਲਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਸਲੀਬ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਅਬਰਾਹਾਮ ਨੇ ਮੋਰਿਆਹ ਪਰਬਤ ਉੱਤੇ ਇਸਹਾਕ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਹੋਰ ਭਰੋ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਗਿਆਨ ਰਹੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਰੇ ਪਿਤਰ ਬੱਦਲ ਦੇ ਹੇਠ ਸਨ, ਅਤੇ ਸਭ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਗਏ; ਅਤੇ ਸਭ ਨੇ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮੁਸਾ ਲਈ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ। 1 Corinthians 10:1, 2.

ਇਸ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਬਪਤਿਸਮਾ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਨੂਹ ਦਾ ਅੱਠ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਾਲਾ ਪਰਿਵਾਰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। "ਅੱਠ" ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ।

ਜੇ ਕਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਨਾ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਨੂਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦੀਰਘ-ਸਹਿਨਸ਼ੀਲਤਾ ਉਡੀਕ ਕਰਦੀ ਰਹੀ, ਜਦ ਕਿ ਕਿਸਤੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ; ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ, ਅਰਥਾਤ ਅੱਠ ਪ੍ਰਾਣ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਏ ਗਏ। ਉਸੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਵੀ ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ—ਨਾ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮੈਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ, ਪਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਜ਼ਮੀਰ ਦਾ ਜਵਾਬ—ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ। 1 ਪਤਰਸ 3:20, 21.

22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੱਚ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਤ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਣਾ, ਨੌਹ ਦੀ ਕਿਸਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ, ਮੁਸਾ ਦੀ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਗਵਾਹੀ, ਮੋਰਿਆਹ ਪਰਬਤ ਉੱਤੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਗਵਾਹੀ, ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਉਹ ਦੂਤ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁਹਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ।

"ਫਿਰ ਮੈਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਭਿਆਨਕ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਬਚਨ, ਭਯਾਵਹ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ। ਉਹ ਉਹੀ ਦੂਤ ਹੈ ਜੋ ਕਣਕ ਨੂੰ ਜੰਗਲੀ ਘਾਹ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਕਣਕ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ੀ ਭੰਡਾਰ ਲਈ ਮੋਹਰਬੰਦ ਜਾਂ ਬੰਨ੍ਹੇਗਾ।' ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨ ਨੂੰ, ਸਾਰੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਲਗਾ ਲੈਣੀਆਂ

ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਲੋੜ ਵਿਖਾਈ ਗਈ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦਇਆ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਜੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਨਵੀਂ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਨਾ ਨੌਜਵਾਨ ਅਤੇ ਨਾ ਬੁਜੁਰਗ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਜੋ ਭੁੱਲ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਮਨ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਣਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ।'" Manuscript Releases, volume 5, 425.

ਇਸ ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਸੀ, ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਨੁਛੇਦ ਵਿੱਚ ਗੋਹੁੰ ਅਤੇ ਕੁੜ-ਘਾਹ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਿਆਨਵਾਨ ਅਤੇ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਨਾ ਸਮਝਣਾ ਕਿ 1844 ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਪੁਰਨਤਾ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਕਿ 1844 ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ 1863 ਤੱਕ ਕਿਵੇਂ ਜਾਰੀ ਰਹੇ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜੁੜਣ ਲਈ ਅਤਿਆਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਯਤਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਨੀਂਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਾਲਮੇਨੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਗਣਿਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾ ਰਚਨਹਾਰ ਹੈ।

ਤੇਰਹਵੀਂ ਆਇਤ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਉੱਤਰ ਉਸ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਹੈ ਜੋ 1845 ਵਿੱਚ ਸੀ। 1845 ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਨ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਜੁੜਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਦੀ ਦਾਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਵੱਲ ਜਾਗ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਸ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਗੁਜ਼ਰੇ ਸਨ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। 1850 ਤੱਕ ਉਹ 1843 ਦੇ ਅਗਵਾਨੀ ਚਾਰਟ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਗਵਾਨੀ ਚਾਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਚਾਰਟਾਂ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਹੱਥਕੂਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੀਆਂ "ਤਖ਼ਤੀਆਂ" ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1850 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਦੀ ਇੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਪੂਰਤੀ ਹੈ।

ਅਗੁਆਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਹੱਥਕੂਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ "ਤਖ਼ਤੀਆਂ" ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੂਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਇਸ ਚਾਰਟ ਦੀ ਇਸ ਤੌਰ ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੇਠ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੱਥਕੂਕ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਉਸ ਨੇ 1850 ਦੇ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਵੀ ਰੱਖੀ। ਹੱਥਕੂਕ "ਤਖ਼ਤੀਆਂ" ਨੂੰ ਬਹੁਵਚਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ ਛਪਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੁਝ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਛਪਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। 1850 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਚਾਰਟ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ। ਹੱਥਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਮਈ 1842 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜਨਵਰੀ 1850 ਤੱਕ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ।

1843 ਜਾਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤਖ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸੀ ਅਤੇ 1850 ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤਖ਼ਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਈ 1842 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜਨਵਰੀ 1850 ਤੱਕ ਦਾ ਅਰਸਾ ਇੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਈ 1842, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਨਵਰੀ 1850, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਚਿੰਨ੍ਹ-ਬਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਚਿੰਨ੍ਹ-ਬਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਲਫਾ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ, ਆਖਰੀ ਅਤੇ ਬਾਈਵਾਂ ਅੱਖਰ। 1842 ਅਲਫਾ ਹੈ ਅਤੇ 1850 ਓਮੇਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦਾ ਤੇਰਵਾਂ ਅੱਖਰ ਰੱਖੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "ਸੱਚ" ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਾਂਗੇ, ਜੋ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ, ਤੇਰਵੇਂ ਅਤੇ ਬਾਈਵੇਂ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

1842 ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤਰਕ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "ਗਲਤੀ" ਰਾਹੀਂ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੱਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਆਲਫਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਨੇ ਓਹੀ ਗਲਤੀ ਠੀਕ ਕੀਤੀ; ਇਸ

ਲਈ ਆਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਉਹ "ਗਲਤੀ" ਹੈ—ਬਗ਼ਾਵਤ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੇਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। 1842 ਤੋਂ 1850 ਤੱਕ ਇੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਵਧੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹੀ "ਸੱਚਾਈ" ਹੈ। ਜਦ ਤੱਕ ਕੋਈ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦਾ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕਤਾ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੱਚਾਈ ਵੱਲੋਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ 1842 ਤੋਂ 1850 ਤੱਕ ਹਬੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਵਧੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਸੰਦੇਹ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਚਾਈ, ਜੋ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲ ਕੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1850 ਦੇ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। 1850 ਦੇ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ, 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੂਸਾ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਚਾਰਟ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ 677 BC ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। 2520 ਕੇਵਲ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਚਾਰਟ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਹੈ।

"ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਰੇਖਾ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚਿੱਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਲੀਬ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਉੱਪਰੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ 2520 ਦੀ ਸਮਾਂ-ਰੇਖਾ ਹੈ। ਵਿਚਕਾਰ ਸਲੀਬ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦਾ ਮੱਧ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ 9:27 ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਹਫ਼ਤਾ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ 2520 ਦਿਨ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਓਮੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 2520 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਲੀਬ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ 1260 ਦਿਨ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਸਲੀਬ ਤੱਕ 1260 ਸਵੇਰ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਅਤੇ 1260 ਸ਼ਾਮ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਸਲੀਬ ਵੱਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਬਲਿਦਾਨੀ ਮੇਮਨਾ ਯਾਜ਼ਕ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਮੇਮਨਾ ਸ਼ਾਮ ਦਾ ਬਲਿਦਾਨ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 2520ਵੀਂ ਮੇਮਨੇ ਦੀ ਭੇਟ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਹਫ਼ਤੇ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸਲੀਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਮੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਵੀ ਸਲੀਬ ਹੀ ਹੈ; ਪਰ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਮਨਾ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ 2520 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਸਲੀਬ 2520 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ 2520ਵੀਂ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਭੇਟ ਸੀ। ਮਈ 1842 ਅਤੇ ਜਨਵਰੀ 1850 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ—ਜੋ ਸੱਚ ਹੈ—ਦੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਪਰਾਧੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਦ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਵਰਤਾਓ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧੀ ਹਨ: ਇੱਕ ਜੋ ਨਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜੋ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧੀ ਤਿੰਨ ਮੀਲ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੇ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮੱਧਲਾ ਮੀਲ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਅਪਰਾਧੀ ਮੱਧਲੇ ਮੀਲ-ਚਿੰਨ੍ਹ, ਅਰਥਾਤ ਸਲੀਬ, ਦੁਆਰਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜੇ ਹੋਏ ਹਨ।

1842 ਤੋਂ 1850 ਤੱਕ ਹਬੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਗਲਤੀ ਉਹ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਅੱਖਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਵੇਮਾਰਕ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲੇ ਵੇਮਾਰਕ ਨੇ ਤਿੰਨ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਵੇਮਾਰਕ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸੱਚਾਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਉਹ ਇਕ ਤੱਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਅਤੇ ਹਬੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ 2520, ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਵਾਰ," ਸੱਚਾਈ ਹੈ; ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਰਕ-ਰਚਨਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, 2520 ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪਾਲਮੇਨੀ, ਅਚਰਜ ਗਿਣਨਹਾਰ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ," ਤਾਂ ਉਹ "ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ" ਵਾਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ 1844 ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ 1856 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜੇਮਜ਼ ਅਤੇ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅੰਦੋਲਨ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ ਤੋਂ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਰਤਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਰੇਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਹਾਲਤ ਨਾ ਬਦਲੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ

ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਾਹਰ ਖੜ੍ਹਾ ਖੜ੍ਹਕਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਲਾਓਦੀਕੀਆਈਆਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਉੱਤੇ, ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਦਿਵਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਅਸਲ ਕੰਮ ਮਸੀਹ ਨੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਿਵਤਾ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਉਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ ਐਸਾ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

“ਜੇ 1844 ਦੀ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਅਡੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਰਹੀ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਸ ਵਿੱਚ ਇਕਜੁੱਟ ਹੋ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਨਾਲ ਬੜੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਾਲ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ, ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਫਲ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਏ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਐਡਵੈਂਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ.... ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਈ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ। ਜੇ ਸਾਰਾ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਸਮੂਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਉੱਤੇ ਇਕ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਇਤਿਹਾਸ ਕਿੰਨਾ ਹੀ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ!”
Evangelism, 695.

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਪਤਿਸਮਾ ਵਾਚਾਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਪਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣਗੇ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਨਾਲ, ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਦਸ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਦਸਵੀਂ ਅਸਫਲਤਾ ਉੱਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1856 ਦੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਵੱਲੋਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦਸ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਇਆ (ਦਸ ਪਰਖ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ), ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 1844 ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 1856 ਤੱਕ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਉੱਤੇ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਪਰਖ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ।

ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਕਾਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਬਗਾਵਤ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਦੱਸ ਪਰਖਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪੂਰੀ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਕੱਠਾ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਦੱਸ, ਜੋ ਪਰਖ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੱਸ ਗੋਤਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦਸਵੀਂ ਪਰਖ ਅਤੇ ਪਰੀਖਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੀਆਂ। ਇਹ ਅਵਧੀ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਪਾਰ ਉਤਰਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਦੱਸ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਦੱਸ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਹਿਲੀ ਪਰਖ ਸੱਬਤ ਸੀ, ਜੋ ਦੱਸ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਹੈ (ਜਿਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਮੰਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ)। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਪਰਖਾਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਇਤਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀ ਅਵਧੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਰਣਾ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਪਰੀਖਿਆ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਕਿ 1863 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਮਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰੀਖਿਆ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਚੇਤਾਵਨੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ 1863 ਤੱਕ ਲੈ ਗਈ।

ਜਦੋਂ 1856 ਵਿੱਚ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਮਿਲਰਾਈਟ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਉੱਤੇ ਆਈ, ਤਾਂ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਬਾਰੇ “ਨਵੀਂ ਮਦਿਰਾ” ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਨਵੀਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਜਾਂ 2520 ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ, ਲਾਓਦੀਕੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਚਲਵਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸੀਆ ਬਣ ਗਈ। ਮੂਸਾ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਪਰ ਦਸਵੀਂ ਪਰਖ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਅਧਾਰਭੂਤ ਪਰਖ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਜੋ ਕੰਮ ਸੌਂਪਿਆ

ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਦੇ ਮਿਸਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹੀ ਕੰਮ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਦਸਵੀਂ ਪਰਖ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਰੀਆਂ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਡੋਲਮੇਲ ਕੀਤਾ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਅਮੇਰੀਆਂ ਦੇ ਪਹਾੜ ਤੱਕ ਆ ਪਹੁੰਚੋ ਹੋ, ਜੇ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ, ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਤੇਰੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ; ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈ, ਜਿਵੇਂ ਯਹੋਵਾਹ, ਤੇਰੇ ਪਿਉਆਂ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੈ; ਨਾ ਡਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਿੰਮਤ ਹਾਰ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਮਨੁੱਖ ਭੇਜਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਮੁੜ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਰਾਹੀਂ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹੜਿਆਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਭਲੀ ਲੱਗੀ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਰਾਂ ਮਨੁੱਖ ਲਏ, ਹਰ ਗੋਤ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ।
ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 1:20-23।

ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬਾਰਾਂ ਜਾਸੂਸਾਂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੱਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਆਖਰੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਪਰੀਖਿਆ 1856 ਵਿੱਚ ਆ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟਸ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅੰਦੋਲਨ ਵਜੋਂ ਅਸਤਿਤਵ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਲੀਸਿਆ ਬਣ ਜਾਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਾ ਕਰ ਲਈ।

ਮਿਲਰ ਵੱਲੋਂ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਸੱਚ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਮੂਲ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਨੀਂਹ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਾਰਗਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਲਈ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਨਵੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੋਸ਼ਨੀ 1856 ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਬਾਰੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਗਹਿਰੇ ਅਧਿਐਨ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਛਾਣਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ ਦੀ ਆਇਤ ਚੌਦਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ "9/11 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ, ਤਦ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ" ਕਿਉਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੇ ਕੰਮ ਮਸੀਹ ਨੇ 1844 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ 1863 ਵਿੱਚ ਪਾਸੇ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੀ "ਸੁੱਧੀ" ਉਸ ਵੇਲੇ ਰੋਕੀ ਗਈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਜੇ ਕੰਮ 1844 ਤੋਂ 1863 ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਉਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੀਜਾ ਦੂਤ—ਜੋ ਉਹ ਦੂਤ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਲੱਗ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ—"ਸੁੱਧੀ" ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਕੰਮ ਨੂੰ ਅੰਤਤ: ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ। 1844 ਤੋਂ 1863 ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਉਹੀ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ 1844 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਦਾ ਸਮਾਂ 9/11 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ "ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ" ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ "ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ" ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈਆਂ ਹੋਰ ਰੇਖਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ।

1844 ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਅਤੇ 1863 ਪਰਖ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। 1846 ਵਿੱਚ ਵਾਈਟ ਦੰਪਤੀ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਐਲਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਨਾਮ ਹਰਮਨ ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ ਵਾਈਟ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਾਲ ਉਸ ਵਿਆਹਸ਼ੁਦਾ ਜੇੜੇ ਨੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ-ਦਿਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਵਿਸ਼ਰਾਮ-ਦਿਨ, ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ—ਇਹ ਸਭ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕ ਵਾਚਾਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ 1844 ਦੇ ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਰਾਹੀਂ ਲੰਘਾਇਆ ਅਤੇ 1846 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੀਨਾਈ ਤੱਕ ਲਿਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਿਵਸਥਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ। ਉਹ ਬਿਵਸਥਾ, ਜਿਵੇਂ ਹਬੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ, ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ; ਪਹਿਲੀ ਤਖ਼ਤੀ ਵਿੱਚ 4 ਬਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਤਖ਼ਤੀ ਵਿੱਚ 6। ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਦੋਹਾਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵਾਚਾਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਕੱਠਿਆਂ, ਵਾਚਾ ਦੀਆਂ ਉਹ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ—ਜੋ ਦਸ ਹੁਕਮ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 46 ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹਨ—ਹਬੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਸਨ, ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੱਤੇਕੁਸਤ ਦੀਆਂ ਦੋ ਲਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਰੋਟੀ ਦੀਆਂ ਭੇਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਇਹ ਉਸ ਝੰਡੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ

ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦਾ ਨਾਮ ਹਾਰਮਨ ਤੋਂ ਬਦਲ ਕੇ ਵਾਈਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਾਰਮਨ ਦਾ ਅਰਥ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਿਪਾਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਵਾਈਟ ਨੇ ਲੈ ਲਈ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਹੈ। ਗੋਲਡ ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥ ਸੋਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਲਨ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਜੋਤ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਪਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੋਨਾ ਖਰੀਦ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਧਨਵਾਨ ਹੋਵੇਂ; ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਵਸਤੂ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਪਹਿਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨੰਗੋਪਣ ਦੀ ਲਾਜ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਅੰਜਨ ਲਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖ ਸਕੇ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:18.

“ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਸੁਰਮਾ” ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਜੋਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਲਨ ਇੱਕ ਚਮਕੀਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਜੋਤ ਹੈ। 1856 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਲਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਨਜ਼ ਅਤੇ ਵੈਗਨਰ ਦਾ 1888 ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਸੀ।

“ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਹਾਨ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਐਲਡਰ ਵੈਗਨਰ ਅਤੇ ਜੇਨਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਤਿ ਕੀਮਤੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਿਆ। ... ਇਹ ਉਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਲਈ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੱਡੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਣਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।” Testimonies to Ministers, 91.

ਤੀਜਾ ਦੂਤ 1844 ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ 1888 ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ। 1888 ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ; ਉਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ 18 ਦੇ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ; ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੀਜਾ ਦੂਤ 1844 ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ 1888 ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਆਇਆ, ਪਰ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ; ਤਾਂਭੀ ਦੋਹਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। 1844, 9/11 ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ 1863 ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਹੈ, ਤਾਂ “9/11 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ” ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਵਧੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ “ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ” ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਪਦ ਤੇਰਾਂ ਦੇ “ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ” ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰੇਗੀ।

1842 ਤੋਂ 1850 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸਕ ਅਵਧੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਵਧੀ ਹੈ ਜੋ 1844 ਤੋਂ 1863 ਤੱਕ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਪਰਖ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਅਵਧੀ ਨਾਲ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਆਵਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 1842 ਤੋਂ ਅੱਗੇ 1863 ਤੱਕ ਐਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਮੀਲ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹਨ ਜੋ 9/11 ਤੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗਿਆਰਹਵੇਂ ਘੰਟੇ ਦੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ। ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮਸੀਹ ਕੋਲ ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਝੰਡੇ ਵਾਂਗ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੀ ਕਲੀਸਿਆ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਦ ਉਸ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਸੀਂ “ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ” ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਪੰਜ ਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਯੋਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ, ਪਰ ਇਹ ਪਾਸੇ ਵਾਲੀਆਂ ਚਰਚਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਜਾਪਿਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ “ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ” ਦੇ ਸਾਕਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਉਸ “ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ” ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪਲਮੇਨੀ ਨੇ ਪਦ ਚੌਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ 9/11 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਹੀ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਵਰਖਾ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਯੋਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।